

מיהודי הונגריה. רציתי שקסטנר יגלה את האמת על פרשה זו.

היה ברור שיש לקסטנר הרבה מה לגלות, וכי גילויים אלה לא ינעמו לכמה מראשי המדינה. היתה אפשרות שקסטנר אכן יתייבש ויפתח לבסוף את פיו, אם יורשע סופית בבית-הדין העליון (דבר שלא קרה). היה למישור מה לחשוש.

על רקע הנתונים האלה, ועל רקע דמותו של הש"ב כפי שהצטיירה לעינינו אז, היתה קיימת לדעתנו אפשרות סבירה שמישהו מראשי השלטון אכן נתן הוראה לרצוח את קסטנר.

הייתי מועל בתפקידי ונוהג כפחדנות, אלמלא העליתי אז את האפשרות הזאת, ולולא תבטעי מן הש"ב הסברים על התנהגותו המזוהה. כך עשיתי.

בניגוד לטענות הראל, לא קבעתי מעולם שהש"ב רצח את קסטנר. ניתחתי את הנתונים, הסקתי את המסקנות המתבקשות וקבעתי שקיימות כמה אפשרויות: או שהש"ב יום את הרצח, או שהש"ב ידע על הרצח מראש ולא מנע אותו, או שהש"ב נהג ברשלנות פושעת.

זה היה נכון אז, וזה נכון גם כיום. אז נטייתי להסבר הראשון, ורמזתי על כך בצורה ברורה. כיום אני נוטה יותר להסבר השלישי.

מדוע? עברו 28 שנים, הכרתי בינתיים כמה מן הנפשות הפועלות, היה לי פנאי לחשוב על כל הנתונים שוב ושוב, וגם הרגשות הסוערים של אז נרגעו קצת.

תובע ושופט ★

אילו קם איסר הראל, למחרת הרצח, והכריז ששרותי הביטחון אשמים ברשלנות חמורה ושהוא מסיק את המסקנות ומתפטר מתפקידו — כי אז הייתי מסוגל לקבל בשעתו את הגירסה שלא קרה משהו הרבה יותר חמור.

איסר הראל לא היה מסוגל לכך, ואינו מסוגל לכך גם כיום. תחת להסביר מה קרה, איך הניח למחרת רצחנות ידועה לו לבצע את זממה, הוא נקט שיטה נלווה. הוא חיבר מעין פרוטוקולים של זיקני ציון. לדבריו היתה קיימת מוזימה אפלה של אנברי, תמיר וישראל אלדר (שייב), איש הימין הקיצוני יצחק רבין, לפברק עליה זדונית נגד שרותי הביטחון, וזאת כדי להפיל את המישור הרמקורטי. לפי גירסה זו, גם הרצח עצמו בוצע כדי לפברק עליה זו.

את הגירסה הזאת, שהראל מפרסם אותה עכשיו בספרו, חיבר כבר אז. הוא פירסם אותה בשבועון רימון מדי שבוע, במיסגרת מערכת הסתה פרועה נגדי. כיום, אחרי 28 שנים, הוא דבק בספור זה ללא כל שינוי. הוא לא השתנה.

אבל בינתיים השתנתה המדינה. שרותי הביטחון של אז השתנה עד ללא-הכר. נדמה לי שאנשיה המיקצוע כיום מתעקרים מאיסר ומן הצורך הכפייתי שלו לדבר על הפרשות של אז. אין שרותי הביטחון רוצה עוד להיקרא "שייבית", אלא שב"כ — שינוי קטן המעיד גם הוא על הרצון להתנער מן השיטות של אז, ובעיקר מן המעורבות של הש"ב בימי איסר הראל כעניינים מיפלגתיים טהורים (ובעיקר בלתי-טהורים).

נשאלת שאלה פסיכולוגית מעניינת: מה מריץ את איסר? מדוע הוא חוזר לפרשה שוב ושוב? בעצם, מטריד אותו? מה דוחף אותו להוכיח שוב ושוב שהוא היה בסדר, חרף כל העובדות והנתונים המראים את ההיפך?

לדעתי יש לכך סיבה פסיכולוגית פשוטה: איסר יודע היטב שלא היה בסדר, ועל כן הוא נדחף להסביר את עצמו, להצטרף, לחזור לעלילות ישנות ומגוחכות, עד כדי כך שהוא טוען, בראיון עם רבין בטלוויזיה, שאין צורך בוועדת-חקירה, מפני שהספר שלו מהווה את החקירה האובייקטיבית הסופית כלומר — הוא הנאשם, המאשים, העד הראשי. התובע, הסניגור, השופט והמוציא-לפועל כעת ובעתה אחת. כפי שאכן היה בשנות ה-50.

נותרה בעיית המניע. גם הוא הודקף לעין. למרות שהעולם הזה עזר לשמואל תמיר לנהל את המישפט, וגם מסר את גירסתו בהרחבה מדי שבוע, שמרתי על יחסים אישיים טובים עם קסטנר, שאותו הכרתי זמן רב לפני המישפט, אחרי פסקי-הדין החמור של הלוי נייגשתי אליו, והוא הסכים להעניק לי ראיון, ישבתי איתו כמה שעות, אך כאמץ הראיון התחרט. הוא גם הסביר לי מדוע, כאומרו (בערך): "אני נמצא בין ראשי מפא"י מצד אחד ותמיר מצד שני. כיום ראשי-מפא"י מגינים עליי, אם אפנה נגדם, אני אישק בין שני הצדדים".

באותה פגישה ארוכה ניסיתי לשכנע אותו למסור את האמת על יחסי עם ההנהגה הציונית בארץ, בימי השואה. מסרתי לו את דעתי על הפרשה, שבה דבקתי אז כמו היום, ונסתתרה את גישת המיר: אחת מן השתים, או ששליחות בראנד היתה רצינית וניתן היה להציל המוני יהודים מירי הנאצים, בדרך של משאומתן איתם. אם כן, אתה צדיק הדור וההנהגה בירושלים היתה פושעת. או שההצעה היתה בלתי-רצינית ולא היתה אלא טכסיס בירי הנאצים — ואז אתה משתף-פעולה ואשם, כמו שאמר השופט הלוי, וההנהגה בירושלים היתה בסדר. אם אתה מאמין בגירסתך, עליך להגיד כפה מלא את האמת על התנהגות ההנהגה בירושלים".

דיברתי גם על עדותו של קסטנר למען קצין הס"ס קורט בכר בנירנברג, אחרי המילחמה. פרשה תמוהה זו רצעה עליו עד הסוף, וגם בית-הדין העליון, אשר "זיכה" את קסטנר ברוב-דיעות מכל שאר העטונות נגדו, "הרשיע" אותו כעניין זה. אני שיערתי כי קסטנר העיד לטובת בכר על פי הוראת ההנהגה הציונית, שקיבלה בתמורה את הכספים שחסו בכר

במערב וזו מילאו שרותי-הביטחון תפקיד מיוחד. עצם קיומם היה בגדר סוד כמסו, ואסור היה להזכירם בעיתון בכל צורה שהיא. בענין איסר הראל ואנשיו, לא היה הבדל בין בן-גוריון, הממשלה והרמקורטיה. מי שפגע בבן-גוריון, היה אויב-המישור ואויב-הרמקורטיה, וזכה בטיפול מתאים — עיקוב, ציתות, פרובוקציות ועוד. שרותי-הביטחון היו מכשיר מובהק של מיפלגת-השלטון, כמו בברית-המועצות — וראשי כל המיפלגות ידעו זאת.

מעניין שגם היום דבק איסר בגישה זו — והיא ההופכת את סיפרו למימכך של התקופה. גם עכשיו משוכנע איסר שאסור היה למתוח ביקורת על בן-גוריון וממשלתו, אסור היה להטיף נגדם — וכי זה היווה נסיון להפיל את המישור. איסר לא השתנה במאומה, ובכך תרומתו להבנת התקופה. הוא מאובן פרהיסטורי, פוסיל אחרון של העידן הבן-גוריוני.

השלטון של שרותי-הביטחון היה כלי-כוח ועטוף-מיסתורין. גם קיומו של אדם בשם איסר הראל הועלם, והס מלהזכירו. המצאתי אז את המושג "מנגנון החושך" — כדי לרמוז על קיומם של שרותי-הביטחון האסורים-לאיכור. (על קיומו של איסר רמזתי פעם בכתורת "שר", סגן-שר, אי"שר").

מול העוצמה האדירה הזו עמד העולם הזה לכדו. כפי שגילה איסר הראל באחד מספריו, ראו שרותי-הביטחון כשבועון המסויים את האויב מס' 1 של המישור, ונהגו בו בהתאם. (את המושג "השבועון המסויים" המציא בן-גוריון, שסירב להעלות את שם העולם הזה על דל שיפתותיו).

כיום מצייר איסר כסיפרו תמונה כזאת: העולם הזה היה גורם אירי, שהשית את חיתתו על כל המדינה, על השלטון, על המיפלגות, על שרותי-הביטחון, על העיתונות, על בתי-המישפט (ראה מיסגרת), ומולו עמד המישור חסרי-אונים ואומלל.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

עכשיו המעשה עצמו. כאשר היה עלינו לנתח את ההתנקשות בחיי קסטנר, למחרת היום, הודקרו לעינינו כמה עובדות ונתונים, שהצביעו בכיוון מסויים. בין השאר:

● למרות שהשופט קבע כי קסטנר, מכר את נישמתו לשטן" ורכים ראו בו בוגד, ושרותי-הביטחון ידעו על קיומה של מחתרת לאומנית רצחנית, הוסרה ההגנה המישורית עליו ומדמה לפני הרצח.

● המחתרת שביצעה את הרצח היתה כל העת תחת עיקוב ובילוש של שרותי-הביטחון.

● האיש אשר ירה בפועל, זאב אקשטיין, שימש כמשך זמן-מה כסוכן של הש"ב באותה מחתרת עצמה. לדברי הש"ב, "ניתקו איתו את הקשר". כלומר: אחרי שהש"ב כבר ידע כי סוכן שלה, הנמצא במחתרת רצחנית, ניתק את הקשר עימו, לא הופעל על האיש שום לחץ, וניתן לו לפעול באותו נפש. זה היה ונשאר סיפור בלתי-סביר בהחלט.

● אחרי הרצח נאסרו כל האשמים תוך כמה שעות. דבר המוכיח כי לש"ב לא היה מלכתחילה שום ספק מי ביצע את הרצח.

נותרה בעיית המניע. גם הוא הודקף לעין. למרות שהעולם הזה עזר לשמואל תמיר לנהל את המישפט, וגם מסר את גירסתו בהרחבה מדי שבוע, שמרתי על יחסים אישיים טובים עם קסטנר, שאותו הכרתי זמן רב לפני המישפט, אחרי פסקי-הדין החמור של הלוי נייגשתי אליו, והוא הסכים להעניק לי ראיון, ישבתי איתו כמה שעות, אך כאמץ הראיון התחרט. הוא גם הסביר לי מדוע, כאומרו (בערך): "אני נמצא בין ראשי מפא"י מצד אחד ותמיר מצד שני. כיום ראשי-מפא"י מגינים עליי, אם אפנה נגדם, אני אישק בין שני הצדדים".

במערב וזו מילאו שרותי-הביטחון תפקיד מיוחד. עצם קיומם היה בגדר סוד כמסו, ואסור היה להזכירם בעיתון בכל צורה שהיא. בענין איסר הראל ואנשיו, לא היה הבדל בין בן-גוריון, הממשלה והרמקורטיה. מי שפגע בבן-גוריון, היה אויב-המישור ואויב-הרמקורטיה, וזכה בטיפול מתאים — עיקוב, ציתות, פרובוקציות ועוד. שרותי-הביטחון היו מכשיר מובהק של מיפלגת-השלטון, כמו בברית-המועצות — וראשי כל המיפלגות ידעו זאת.

מעניין שגם היום דבק איסר בגישה זו — והיא ההופכת את סיפרו למימכך של התקופה. גם עכשיו משוכנע איסר שאסור היה למתוח ביקורת על בן-גוריון וממשלתו, אסור היה להטיף נגדם — וכי זה היווה נסיון להפיל את המישור. איסר לא השתנה במאומה, ובכך תרומתו להבנת התקופה. הוא מאובן פרהיסטורי, פוסיל אחרון של העידן הבן-גוריוני.

השלטון של שרותי-הביטחון היה כלי-כוח ועטוף-מיסתורין. גם קיומו של אדם בשם איסר הראל הועלם, והס מלהזכירו. המצאתי אז את המושג "מנגנון החושך" — כדי לרמוז על קיומם של שרותי-הביטחון האסורים-לאיכור. (על קיומו של איסר רמזתי פעם בכתורת "שר", סגן-שר, אי"שר").

מול העוצמה האדירה הזו עמד העולם הזה לכדו. כפי שגילה איסר הראל באחד מספריו, ראו שרותי-הביטחון כשבועון המסויים את האויב מס' 1 של המישור, ונהגו בו בהתאם. (את המושג "השבועון המסויים" המציא בן-גוריון, שסירב להעלות את שם העולם הזה על דל שיפתותיו).

כיום מצייר איסר כסיפרו תמונה כזאת: העולם הזה היה גורם אירי, שהשית את חיתתו על כל המדינה, על השלטון, על המיפלגות, על שרותי-הביטחון, על העיתונות, על בתי-המישפט (ראה מיסגרת), ומולו עמד המישור חסרי-אונים ואומלל.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

כפי שגילה מנחם בגין ב-1977 בראיון עיתונאי, פנה אליו איסר הראל בשנות ה-50 וביקש את הסכמתו לכליאתי במעצר מינהלי. בן-גוריון היתנה את המעשה בהסכמת בגין, כי חשש מפני תגובה שלילית. בגין, שכידבר כל העולם הזה והתראיין בו לא-פעם, סירב בהחלט ואף איים בהקמת שערוריה. בזמנית שלח אליי, בסוד, את יעקב מרידור, כדי להזהיר אותי.

זהו עיוות מגוחך, כמעט פאתולוגי. המציאות היתה הפוכה בדיוק: העולם הזה הקטן והעני (הגליון הכיל אז 20 עמודים) עמד לכדו, ללא הגנה פוליטית וגופנית, מול העוצמה המקובצת של המישור, שהיה מגוי וגמור עימו לחסל את שבועון ככל דרך אפשרית.

נייץ PASTA & PIZZA
פאב-מסעדה • PUB-RISTORANTE
 כל שבת מ-12 עד 4 אחה"צ
אכול כפי יכולתך !!
 ב-12 שקלים חדשים
הילדים עד גיל 12 חינם!
כל יום ארוחות טסקיות
 החל מ-5 שקלים חדשים
בן יהודה 163 טל. 234760

גרפיקאים/ת
 את/ה יודע/ת מה זה סדר-צילום.
 תענוג יקר. עכשיו אותו סדר
 בפחות כסף. כשתשמע/י את מחיר
 המינימום הראשון שתשלמ/י
 אצלנו - חשמח/י שהכרנו
רוני צפרי 03-447363

סיני
לכל עת...
נשר

התפריט הסיני הכשר של מסעדות מרינה
 הוא הפתרון שלך לארוע משפחתי-גסטרונומי מלהיב

שמחות משפחתיות, אישיות, ימי זיבל, ימי הולדת, בר-מיצוה, מסיבות ארוטין, נישואין, סעודות עסקים ועוד...

תל-אביב
 מלון מרינה
 הירקון 167, ככר נמיר
 טל. 282244 (03)
 ירושלים
 מלון דיפלומט
 רח' עציץ 6, תלפיות
 טל. 777 777 (02)

סינית? זה ארנה בשבילי